MAGAZIN sportiv

SP

In 4 rînduri

In concursul de natație de duminica trecută, la unele probe fetele au reușit rezultate superioare băieților.

După-această întîmplare
Se impune-o precizare:
Că băieții-s cîte-odat'
Sexul slab... la înotat!

ION CHIVU

In comuna Ioan Roată, din raionul Urziceni, a luat ființă o echipă de rugbi.

Au pentru rugbi-o mare pasiune
Flăcăii din comuna amintită,
Deci în limbaj rugbistic, noi am spune
C-a fost o... încercare reușită!

V. D. POPA

Cine a cîștigat cursa de schi?

După cum se vede din clișeu, sosirea în această cursă de schi s-a făcut în dezordine, punînd în încurcătură pe arbitru. Noi vă rugăm să-l ajutați la întocmirea clasamentului, privind urmele schiurilor. Trebuie însă să țineți seama că o urmă întretaie pe cealaltă.

(Din „Vaillant")

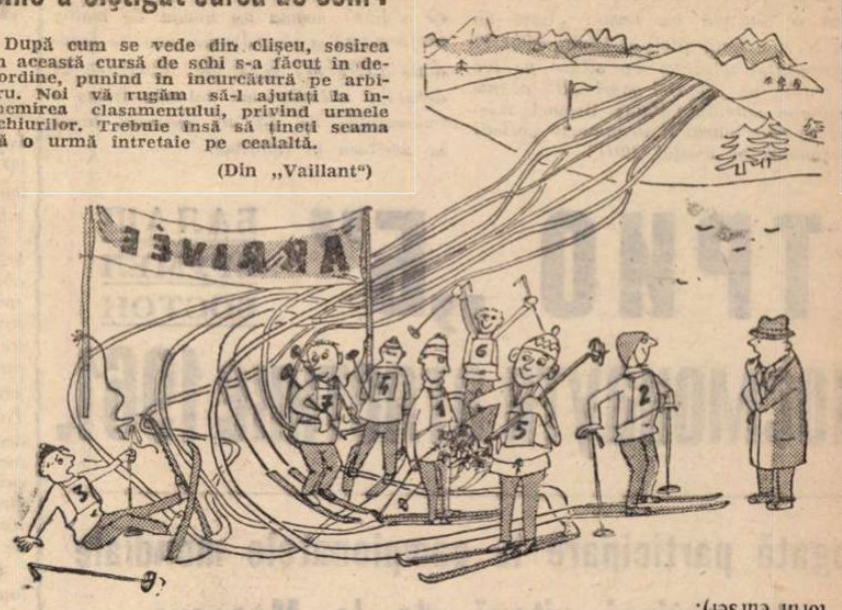

Sportul pe ecrane, în 1962

Discuție la studioul „ALEXANDRU SAHIA". Tema: ce documentare cu subiect sportiv vom vedea pe ecrane în 1962?

V. Calotescu (redactor șef al filmului documentar): „In 1962 față de 1961, producția noastră de filme documentare cu temă sportivă va fi mai bogată. In afară de o serie de filme cu tradiție în producția studioului nostru, cum este „Fotbal pe glob — 1961" realizat de regizorul Erwin Szekler și care în puțină vreme va intra pe ecrane, vom consacra cîte un documentar special competițiilor internaționale de mare importanță care vor avea loc anul acesta în țara noastră. Astfel, va fi lucrat un film despre Turneul de juniori U.E.F.A. și altul despre campionatul mondial feminin de handbal în 7. Regizorul Eugen Popiță lucrează la un alt film consacrat fotbalului și care are ca titlu provizoriu „80.000 de spectatori în goană după o minge". El se va ocupa și de „Atletismul românesc", tot titlu provizoriu, documentar realizat cu prilejul semicentenarului atletismului nostru. In afară de toate acestea sînt în lucru o serie de filme cu subiecte turistice.

— Ce va cuprinde „Fotbal pe glob"?

E. Szekler (regizor): „Sînt înmănunchiate cîteva din cele mai importante partide jucate anul trecut în lume. In afara meciurilor disputate de fotbaliștii noștri, vor putea fi urmărite de spectatori imagini din finalele „Cupei U.R.S.S.", „Cupei Angliei", „Cupei Franței", din meciul Dukla Praga — Everton (7—2) din cadrul turneului de la New York. Filmul se încheie cu secvențe din turneul triumfal întreprins de reprezentativa Uniunii Sovietice în America de Sud".

A. Elias (din partea biroului de presă al studioului): „După cum vedeți, proiectele studioului sînt frumoase. Rămîne numai ca Direcția difuzării filmelor să dea mai multă atenție programării filmelor cu temă sportivă atît în Capitală cît și în țară. Să vă dau numai un exemplu: anul trecut filmul despre Universiada de la Sofia a rulat în Capitală la numai două cinematografe!"

MIRCEA TUDORAN

„Cupa celor 500 de orașe"

In momentul de față se află în plină desfășurare o mare competiție de șah prin corespondență, care a angrenat echipe din nu mai puțin de... 500 de orașe de pe întreg globul. Competiția se intitulează, de altfel, „Cupa celor 500 de orașe".

Un frumos succes au obținut șahiștii de la Petrolul Ploiești, care s-au calificat pentru semifinale, după ce în prealabil au cîștigat grupa a XIX-a a sferturilor de finală a acestei cupe, întrecînd echipe consacrate în șahul prin corespondență ca Einheit Drezda (R.D.G.), S. K. Linz (Austria), Dinamo Budapesta (R. P. Ungară), S. K. Rulle (R.F.G.), S. K. Johannesburg (Africa de Sud) etc.

După șase luni de întrecere, echipa ploieșteană, alcătuită din C. Partos, A. Günsberger, V. Sălceanu, I. Mitroiu și Margareta Perevoznic, a obținut în întrecerea cu echipele V. T. S. K. Budapesta (R. P. Ungară), S. D. Borak Bakar Rjeka (Iugoslavia), B. S. G. Chemie Torgau Elba (R.D.G.), T. J. Trencin (R. S. Cehoslovacă), H. S. G. Karl Marx Universität Berlin (R.D.G.) și B. S. G. Lokomotiv Cottbus (R.D.G.), poziții care ne îndreptățesc să sperăm că se va califica în finală.

ILIE RADULESCU
corespondent

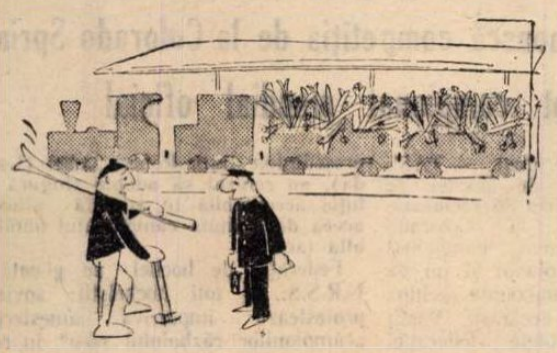

Schiorul: — *Nu știți care este trenul care merge la Predeal?*

Desen de Mihai Grosu

POSTA MAGAZIN • posta magazin • POSTA MAGAZIN

IOAN SOLERIU, MEDIAȘ — **In perioada 1946—1961, cea mai bună performanță a echipei Jiul din Petroșeni a fost în ediția 1948—1949 a campionatului categoriei A la fotbal, cînd s-a clasat pe locul al III-lea, după I.C.O. și C.F.R. București. Steaua, Petrolul și Dinamo București au ocupat în acel campionat locurile 6, 7 și 8!**

DOREL FATULESCU, SACELE. — **Ați găsit un „spectacol" potrivit pentru echipele de fotbal Petrolul, Steagul roșu și Dinamo București, în baza actualei situații din clasament: „Vecini de apartament". Mai scrieți-ne.**

NICOLAIE MANEA, BUCUREȘTI. — **1) Unde a mai jucat fotbalistul Cruțiu, care joacă acum la Metalul Tîrgoviște? Ne consumați tot spațiul cu întrebarea aceasta! Preferăm să vă răspundem unde... n-a jucat!. — 2) Singurul atlet european care a sărit peste 8 metri este Ter Ovanesian. Și încă de mai multe ori. Cel mai bun rezultat al său: 8,19 m, superior deci cu 6 centimetri fostului record mondial al lui Owens. Manfred Steinbach a sărit 8 m. — în 1960, la Olimpiadă.**

DUMITRU RAREȘ, TG. JIU. — **Șahistul Florin Gheorghiu a terminat școala medie și este actualmente student în anul I, la filologie.**

NICOLAIE POPA, REȘIȚA. — **Echipa de fotbal Progresul a început să activeze în anul 1950, jucînd în categoria B, sub numele de Spartac. In 1954 și-a schimbat și numele și... locul. Cîștigînd seria I la categoria B, a trecut în „A" (unde a început să joace din 1955) și s-a numit Progresul. Spartac fusese pe punctul de a promova cu un campionat înainte, dar pe „potou" a fost ajunsă de (Flacăra) Ploiești, care în 1953 a participat la campionatul categoriei B.**

CARMEN LILIANA POPA, BUCUREȘTI. — **Iolandei Balaș îi puteți scrie pe adresa Federației române de atletism, București, strada Vasile Conta nr. 16, raionul Stalin. Scrisoarea îi va parveni fără întîrziere.**

ȘTEFAN LAKATOS, SIBIU. — **1) In turneul întreprins anul trecut în S. U. A., echipa Dinamo București avînd la un moment dat echipa descompletată, din cauză că mai mulți jucători se accidentaseră, a fost nevoie să se trimită încă un jucător: pe Selymesi. — 2) In meciul de fotbal din tur, de la Brașov, cu Steagul roșu, în care a condus cu 2—1 (localnicii au marcat golul victoriei în min. 87!), Metalul Tîrgoviște a folosit următoarea linie de atac: Al. Lazăr, Mureșan (din min. 60 Prodanciuc), Cazacu, Niculescu, Cruțiu. Ați cîștigat, deci, ambele pariuri. In materie de fotbal, cum s-ar spune, dv. sînteți... capul familiei! —**

CONSTANTIN ARMENESCU, FAGARAȘ. — **1) Halterofilul Fiți Balaș a împlinit la 2 ianuarie 18 ani. Este originar din Cluj. 2) Intre anii 1953—1955, printre echipele care au activat în categoria A a fost și Minerul. Este vorba însă de Minerul... Petroșeni (actualmente Jiul) și nu de Minerul Lupeni, care a jucat pentru prima oară în campionatul primei categorii în ediția 1959—1960.**

DANA BADESCU, BUCUREȘTI. — **1) Să vă spunem adresa exactă a echipei de fotbal Petrolul Ploiești? Nu ne-am gîndit niciodată s-o cerem. Dar dv. scrieți doar atît: echipa Petrolul — Ploiești. Și dacă vă vine scrisoarea înapoi, vă restituim noi costul timbrelor poștale! 2) Halterofilul Pavel Nicolae are 23 de ani. El este campionul țării la lupte libere, la categoria semigrea. Dacă nu țineți minte, să vă spunem și clubul la care activează „Steaua". — 3) Ion Ionescu, centrul înaintaș al Rapidului, împlinește la 5 aprilie 24 de ani. Ce părere am despre el? Cum driblează, îmi place. Cît... nu?**

ION POSTAȘU

1. Concurentul cu nr. 3, căzînd în timp ce trupea pangllica de la sosire, lucru ce l-a făcut să dezvie.

2. Concurentul cu nr. 5, care a rîdicat de jos florile aruncate învingătorului.

3. Concurentul cu nr. 4. El a făcut o cursă neregulamentară, lucru ce se reflectă după urmele schiurilor lui care au o culă linia de sosire.

Pe locurile următoare s-au clasat în ordine concurenții cu numerele 7, 1, 6, 2, (cel cu nr. 6 e ferlcit că n-a sosit ultimul și 2 deși ultimul, se prezintă în fața arbitrului în speranța că-l va înșela, socotindu-l cîștigătorul cursei).

Carnaval pe terenul de fotbal!... O prințesă, cavaleri și paji iau parte la o complicată ceremonie de deschidere la meciul B.C. Augsburg—Schwaben din campionatul ligii de sud al R.F. Germane. E drept, lovitura de începere este cu totul lipsită de adresă, dar nu aceasta are importanță... „Mascarada" are de scop să aducă spectatori în plus în tribunele stadionului, care — ca pe atîtea alte terenuri de sport din Germania occidentală — sînt mai mult pustii în zilele meciurilor de campionat.

EU SÎNT Pele

II.

In acest număr continuăm publicarea fragmentelor din cartea lui Pele. Cele apărute în numărul trecut ne oferă o imagine clară despre sărăcia care a însoțit nașterea lui Pele, despre calvarul tatălui său Dondinho, fotbalist cunoscut la vremea sa, și, în sfîrșit, despre începutul pasiunii micului Pele pentru mingea de fotbal.

ECHIPA STRĂZII NOASTRE

Incă din școală mi s-a spus Pele. Nu-mi aduc aminte cum s-a născut această poreclă și cine a născocit-o. Știu însă că autorul a fost unul din băieții bandei noastre, unul din cei cu care jucam pe stradă. Foarte curînd, din grupul nostru au început să se detașeze băieți care jucau binișor și astfel ne-am gîndit să formăm o echipă, cu echipament în toată regula.

Prima noastră echipă s-a născut în mijlocul străzii, după o scurtă ședință. Am numit-o „7 septembrie". Numele a fost ales în cinstea străzii 7 septembrie, care taie strada Rubens Arruda, pe care locuiam eu. Tot atunci a fost alcătuită lista întregului „echipament" necesar, pentru ca imediat după aceea să trecem la... planuri: cum să facem rost de bani? Era nevoie de bani mulți. Trebuia să ne cumpărăm tricouri, jambiere, chiloți, ghete și, bineînțeles, o minge.

Iată cum a fost rezolvată problema mingii:

— O să începem să adunăm fotografii de fotbaliști cunoscuți, ca să completăm măcar un carton*) — propuse unul din băieți.

*) In Brazilia, pe unele cutii de bomboane se pune o fotografie de fotbalist. Aceste fotografii pot fi dezlipite și așezate pe un carton al echipei preferate. Cel care strînge toate fotografiile jucătorilor echipei primește ca premiu o minge de fotbal.

— Dar echipamentul? Cum o să găsim echipament?

Pentru băieți ca noi asta n-a fost o problemă. Am hotărît să strîngem fier vechi, borcane, sticle prin tot orașul și apoi să le transformăm în bani.

Timp de cîteva zile am scormonit în toate gropile și lăzile cu gunoi. După ce făceam un stoc, porneam să vindem „prada". Cu toate astea am strîns foarte puțini bani. Adevărul e că mulți dintre locuitorii orașului se hrăneau ei înșiși din asemenea colecte. In cele din urmă, însă, am izbutit să cumpărăm tricouri și chiloți, care nu prea semănau cu cele ale fotbaliștilor adevărați. Pentru jambiere și ghete nu ne-au mai ajuns bani.

Toate fotografiile care ajungeau în mîinile băieților noștri veneau la mine. Eu le sortam pe echipe. Dar, fiecare carton avea lipsuri. Cei mai „deficitari" erau fotbaliștii celebri: Balthazar, Claudio, Antoninho (de la Santos), Carbone, Jevio, Mauro, Bino, Manga, Mario (portarul de la Sao Paolo).

Cineva a propus:

— Trebuie să facem schimb cu fotografiile care ne prisosesc.

Și astfel au început peregrinările prin tot orașul. Era destul să aflăm că cineva are fotografia care ne trebuie, ca să încercăm orice. Am făcut schimburi, am cumpărat și am și furat. In schimbul cartonului pe care l-am completat, în cele din urmă am primit o minge. Nu prea semăna ea cu mingea adevăraților jucători, dar asta nu avea importanță. După joc eu duceam mingea acasă. Mă socoteam un fel de proprietar al mingii și astfel, în ochii băieților, am ajuns să fiu considerat stăpînul echipei.

Așa a căpătat echipa „7 septembrie" echipament, devenind una din echipele de stradă care existau aproape în fiecare cartier al orașului. Eram mai mulți de 11. Asta crea dificultăți de... selecționare. In schimb, la antrenamente nu duceam lipsă de amatori. Incă de atunci îmi plăcea să joc inter, dar deseori mă puneau să joc stoper și chiar portar. Intr-o vreme i-am avut ca adversari pe funcționarii prefecturii din cartierul nostru. Ei se prezentau la joc imediat după lucru, echipați în fel și chip. Noi însă nu voiam să întunecăm această sărbătoare a noastră. Ne echipam în curte și ieșeam pe poartă, în stradă, perfect aliniați și bine echipați, ca pe un adevărat teren de fotbal. Cînd apăream, suporterii noștri ne aplaudau zgomotos și... jocul începea. In aceste întîlniri eu jucam în prima repriză în poartă, iar în repriza a doua — în atac. Nu-mi aduc aminte să fi pierdut vreodată un joc cu funcționarii de la prefectură.

Aceste întîlniri nu erau de obicei limitate de timp. Jucam pînă ce înserarea ne ascundea mingea. Mai tîrziu, cînd în colț a apărut un felinar, jucam pînă noaptea. Mi-aduc aminte cum ne înjurau vecinii cînd mingea, lovind sîrmele, provoca un scurt circuit și întreaga stradă se cufunda în întuneric.

Aveam 11 ani cînd echipa noastră „7 septembrie" a ajuns să fie apreciată în oraș. Ne-am înscris în campionatul echipelor de stradă din Bauru. Asemenea echipe existau în fiecare cartier. In acest turneu am ocupat locul 2. Ne-am mulțumit și cu locul 2, mai ales că aveam foarte mulți suporteri. Da, acum aveam și noi suporteri! Pe primul loc s-a clasat echipa „Cruzeiros", care avea jucători mult mai mari decît noi.

Jocurile nu se isprăveau, desigur, fără încăierări, deoarece toți arbitrii erau, după părerea unanimă a celor învinși, niște hoți. Jocurile noastre erau urmărite și de părinți. Tata venea uneori, nu prea des, să ne vadă. De obicei îmi făcea observații:

— „Nu dribla mult. Cu asta nu faci decît să strici jocul!". Sau: „Dacă vrei să fii un bun fotbalist, învață să lovești la fel cu ambele picioare, din orice poziție". Apoi îmi arăta cum să fac.

Cînd mama ne-a surprins într-o seară, nu și-a putut reține o exclamație:

— Halal ție, Dondinho! Să nu dai vina pe alții dacă o să ajungă fotbalist! Eu, însă, ascultam cu atenție sfaturile tatei și căutam să îndrept totul în întîlnirile următoare. Curînd am auzit vorbindu-se despre mine: Ieit tat-su!

Eram foarte mîndru la auzul acestor cuvinte. Totdeauna l-am considerat pe tata un adevărat fotbalist. Iar cînd într-o zi un suporter al echipei care juca împotriva lui „BAC" s-a exprimat urît despre el, am fost gata să-l iau la bătaie, cu toate că era mai mare și mai puternic decît mine. Auzind acestea, tata mi-a spus:

— Nu trebuie să pleci urechea la asemenea vorbe. Așa e fotbalul: cînd unii te aplaudă, alții te fluieră. Iar uneori, cînd fotbalistului nu-i merge jocul, pînă și suporterii lui îl împroașcă cu noroi. Crezi că e bine să răspunzi? Cel mai bun răspuns este golul marcat în poarta adversă!

Echipa noastră a participat și în continuare la turneele echipelor de stradă. Mai mult decît atît, am fost „împrumutat" și de alte echipe. Așa s-a întîmplat că am jucat în aproape toate echipele de cartier din Bauru.

(Urmare în numărul de sîmbătă 24 februarie, în pagina de Magazin).